

Házael González

Sembla mentida, un any més ha passat per damunt i ja en tornem a obrir un altre, així és la vida; així doncs, ens toca acomiadar un any podríem dir que bastant trist quant als que ens han deixat, que han estat bastants en els camps personal i professional, perquè aquest 2004 que ja ha acabat s'ha emportat amb ell uns quants noms bastant imprescindibles. No cal parlar més de Jerry Goldsmith, Elmer Bernstein, o Enrique Escobar, tres mestres més o menys llunyans que sempre ens acompanyaran al cor i a les orelles amb les seves notes, però també ens han deixat altres noms menys coneguts pel gran públic i dels quals cal parlar, encara que sigui amb unes poques línies.

Primer de tot, David Raksin, a qui sens dubte recordarem, per damunt de tot, per *Laura* (Otto Preminger, 1944), i també, per posar música a la que és considerada com una de les millors actuacions de Frank Sinatra al cinema: *De Repente* (*Suddenly*, Lewis Allen, 1954). De la seva extensa filmografia ens podem quedar amb els dos treballs que li varen merèixer una nominació a l'Oscar cadascun, la genial *Mesas Separadas* (*Separate Tables*, Delbert Mann, 1958), i un altre film de Preminger, *Ambiciosa* (*Forever Amber*, 1947), totes dues veritables joies tant cinèfiles com musicals.

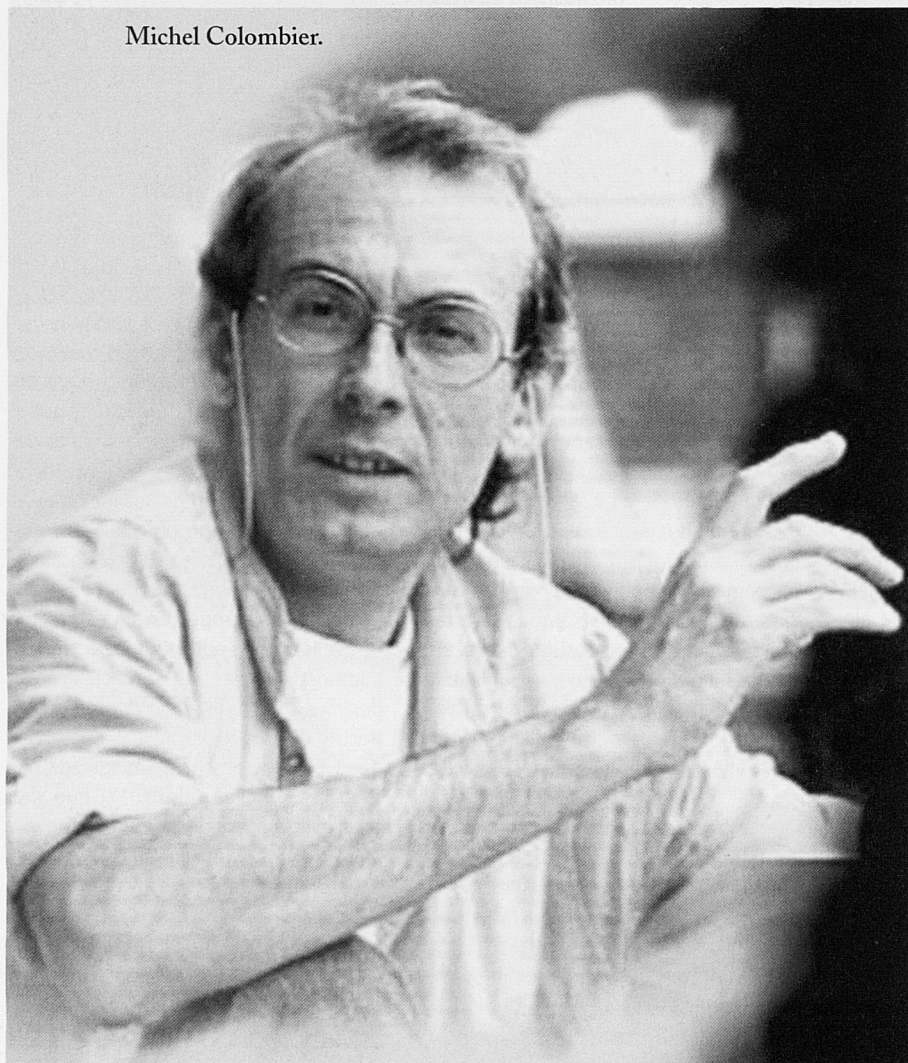
També ens ha deixat el francès Michel Colombier, aquell compositor de pel·lícules de ciència-ficció dels anys setanta com *Colossus: el Proyecto Prohibido* (*Colossus: the Forbin Project*, Joseph Sargent, 1970, en què un d'aquells

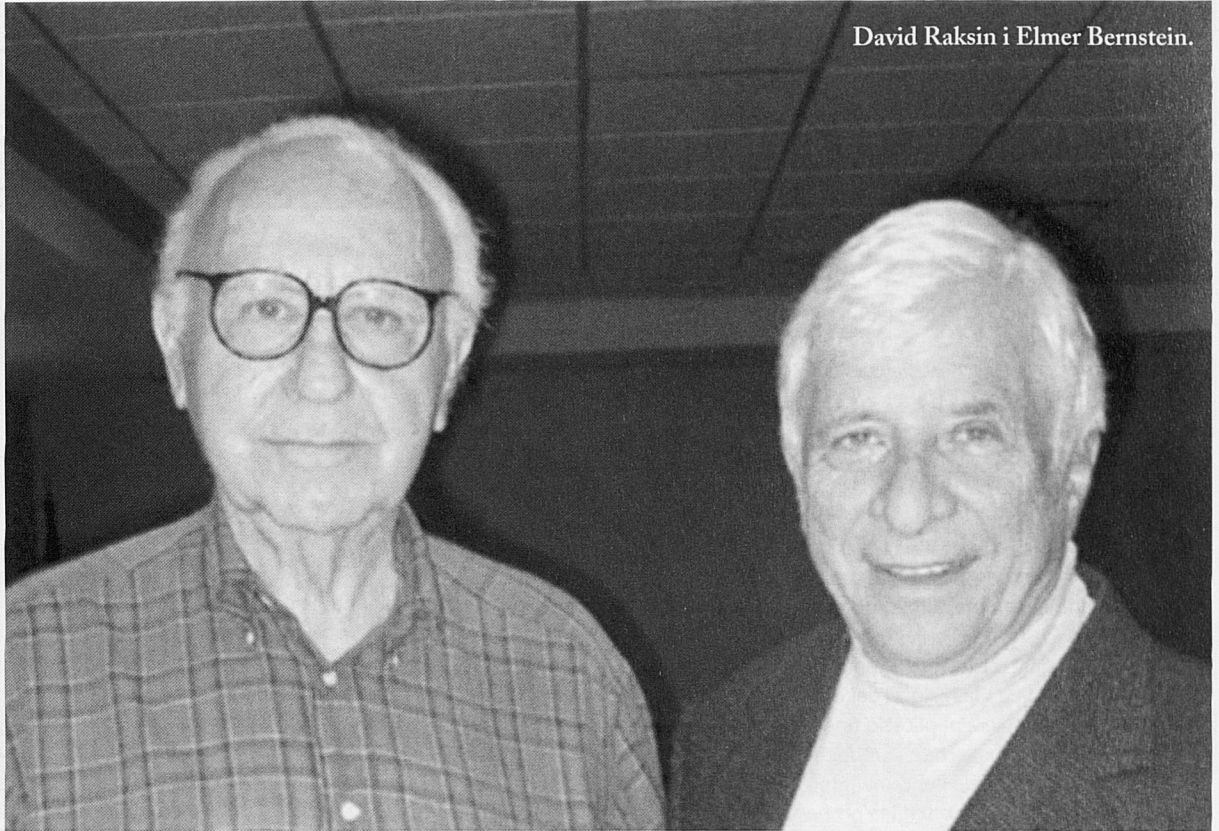
superordinadors es fa l'amo del món, aliat amb un altre súperordinador rus), o més recentment per acompanyar els delicats passos de ball de Mikhail Baryshnikov a *Noches de Sol* (*White Nights*, Taylor Hackford, 1985, una banda sonora realment preciosa) o fins i tot les passes d'un personatge com és el gal més famós de tots els temps, al film d'animació *Astérix y el Golpe del Menhir* (*Astérix et le coup du menhir*, Philippe Grimond, 1989). L'any 1995 va guanyar el premi més important de la seva carrera: un Cèsar (premi de la Acadèmia de Cinema Francesa) per a la música d'*Elisa* (*Élisa*, Jean Decker, 1995, que va compartir amb Zbigniew Preisner, i també amb el famós Serge Gainsboroug, qui era responsable del tema "Elisa").

I molt poc després ens arribava la notícia de la mort de Carlo Rusticelli, un italià responsable de desenes de partitures per al cinema fantàstic i epico-històric del seu país, encara que aquí el recordem sobretot per feines dels anys setanta com *Diez Negritos* (*And then there were none*, Peter Collinson, 1974, i que va fer juntament amb Bruno Nicolai) o *Habitación para Cuatro* (*Amici miei*, Mario Monicelli, 1975). De totes formes és curiós que els films més famosos en què apareix acreditat no sigui com a compositor, sinó com el responsable dels aranjaments musicals (com per exemple, a *¿Qué ocurrió entre mi padre y tu madre? —Avanti!*, Billy Wilder, 1972—), o com a director musical (a *Accatone*, Pier Paolo Pasolini, 1961—). Com sempre, el món de la música de cinema ens deixa aquests interrogants...

I una vegada fet el corresponent obituari, passarem com sempre a notícies més agradables, com ara són els premis i altres herbes; si l'any passat qualificàvem Elliot Goldenthal com el compositor del 2003, enguany hem de parlar sens dubte de Howard Shore, qui amb la tercera part d'*El Señor de los Anillos: El Retorno del Rey* (*The Lord of the Rings: The Return of the King*, Peter Jackson) s'ha emportat no només els Oscars de Millor Banda Sonora Original i Millor Cançó, sinó també els dos Globus d'Or, demostrant que s'ha convertit en un veritable compositor de prestigi internacional i també amb un indiscutible referent musical per a moltíssima gent (les seves composicions per aquesta trilogia han estat

Michel Colombier.

David Raksin i Elmer Bernstein.

un autèntic rècord de vendes a tot el món, tant és així, que a la edició de col·leccionista de la tercera part del film s'afegeix un DVD especial dedicat al compositor i a la creació de la banda sonora). Aquest, sens dubte, ha estat un dels triomfs més rotunds i globals (tant de crítica com de públic) del món del cinema dels darrers anys, i tots els aficionats a la música de cinema felicitem Shore per la part que li toca, que realment és molta... I pel que fa al nostre país, Juan Bardem va aconseguir el Goya a la millor composició per la pel·lícula *Al Sur de Granada*, de Fernando Colomo.

Bé, només ens queda donar un cop d'ull, a vol d'ocell, a les notícies o composicions de l'any que ens han interessat o sorprès més que altres, sempre tenint en compte que mai podrem parlar ni de tot ni de tothom; ens ha fet gaudir molt el mestre John Williams amb el darrer Harry Potter (*Harry Potter y el Prisionero de Azkabán* —*Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*, Alfonso Cuarón—), ens ha sorprès la decisió de darrera hora de rebutjar el (magnífic) treball de Gabriel Yared per *Troya* (*Troy*, Wolfgang Petersen, amb música de James Horner, qui

només va disposar de tres setmanes per fer-la, i encara així ens ha deixat un molt bon sabor a la boca), ens ha encantat assistir al centenari de números (i per tant al desè aniversari de la publicació) de la nostra revista *Temps Moderns* (i també ens sentim molt honorats de la molt bona acollida que va tenir el cicle "Cinema i Còmic, la Música al Cinema dels Superherois", organitzat per la ABABS i la AAVC amb col·laboració amb la revista, i particularment pel que tot això escriu), ens ha agradat molt veure com una banda sonora feta al nostre país s'ha convertit en un disc del qual tothom en parla (*Mar Adentro*, d'Alejandro Amenábar, amb música del mateix director i de Carlos Núñez, i que per cert està nominada als Premis Goya, ja veurem què passa), ens ha alegrat estrenar una nova i molt especial pàgina web dedicada al món de la banda sonora (la web oficial de la Associació Balear Amics de les Bandes Sonores: <http://www.geocities.com/ljvidalr2004/lababs.html>, cortesia del nostre amic Jordi Vidal Reynés, on trobareu de tot un poc relacionat amb aquest món tan interessant) i també ens meravella una mica com el cinema musical més clàs-

sic encara té un lloc destacat a les cartelleres amb ni més ni menys que *El Fantasma de la Ópera* (*Fantom of the Opera*, el famós musical d'Andrew Lloyd Webber, i que per aquesta ocasió ha dirigit Joel Schumacher). Realment, aquest 2004 ha estat intens.

I com cada any (això ja sembla una tradició), ens acomiadem dient allò que els dots d'endeví no donen per saber si qualche geni ha nascut aquests darrers 365 dies, així que fins d'aquí a un parell d'anys, res. Mentrestant, continuarem gaudint del cinema i de la música de cinema, no hi ha cap dubte. 🎬

